Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIV nr. 9 (897) * miercuri 27 febr. 1963 * 8 pag. 30 bani

ASTĂZI ÎN DISCUȚIE DISCIPLINA

Nu este unitate de pionieri în care, așa cum auzi vorbindu-se despre învățătură, despre prietenie, despre colegialitate, să nu auzi dezbătîndu-se și probleme de disciplină. Dar ce înseamnă să fii disciplinat? De pildă...

LA ȘCOALĂ

Am întîlnit într-o unitate doi ...ați: Lenuța și Ionel. Amîndoi ...nt în aceeași clasă, a VI-a. ...Ce bine, veți zice voi. Își pot ...ace lecțiile împreună, se pot ...juta, se pot juca împreună". ...esigur, toate acestea ar fi po...bile, numai că Ionel gîndește ...ltfel. De ce să ia notițe cînd le ...oate folosi pe ale Lenuței? De ...e să-și facă temele cînd le poa...e copia de la Lenuța? Sau, dacă ...a nu va mai vrea, în urma cri...cii făcute de pionierii din ...rupă, se va găsi altcineva care ...ă-l „ajute". Iată cum gîndește ...onel și gîndește greșit. Să zi...em că poate va găsi pe cineva ...are să-i dea și temele, și re...olvările. Dar cine-i va da cu...oștințele pe care el nu și le-a ...utut însuși datorită indiscipli...ei la școală? Obrăzniciile din ...mpul orelor — din recrea...ii, fuga de la ore, toate acestea ...u făcut ca Potlog Ion de la ...coala de 8 ani nr. 2 din Fălticeni să fie printre cei mai slabi elevi din clasă. Oare ce-l împiedică pe Ionel să se poarte asemenea Lenuței, să fie printre cei disciplinați? Dar despre disciplină se poate vorbi nu numai la școală ci și...

A C A S Ă

Într-un timp, pioniera Șova Olimpia era tare necăjită. Se îmbolnăvise mama ei și intrase în spital. Acasă rămăseseră cei trei frați mai mici. Sigur, nu era simplu pentru Olimpia să se ocupe și de lecții, și de gospodărie. Și totuși, ea s-a pregătit ca și pînă atunci. Acasă frățiorii au fost bine îngrijiți. Olimpia este printre primii din clasă la învățătură și disciplină. Dar oare cine n-ar fi înțeles-o pe ea, în situația aceasta fiind, dacă într-una din zile ar fi răspuns mai slab? Și totuși, aceasta nu s-a întîmplat. Sînt, desigur, încă mulți pionieri despre care putem povesti cum își ajută părinții în gospodărie, despre respectul pe care-l poartă ei celor mari, despre comportarea lor frumoasă de acasă. De multe ori pionierii discută despre aceasta în grupele și detașamentele lor. De multe ori discută și despre disciplina...

Desen: RAISA IUSEIN

PE STRADĂ

Oare de ce? Doar e firesc ca pe stradă să mergi ca orice trecător, mai repede sau mai încet, spre o țintă anumită. Uneori însă se mai întîmplă și așa: într-o zi, ca fulgerul s-a răspîndit vestea că Andrei a... murit! Se zicea că l-a călcat o mașină. Unii îl văzuseră chiar azvîrlit în șanț. Nu peste mult timp însă, pionierul Zaremba Andrei a apărut la școală urmat de frații lui, Ion și Mihai. Sigur, bucuria a fost mare văzîndu-l nevătămat. Dar cînd Andrei a început să povestească cum s-au întîmplat lucrurile și cît de „grozav" fusese el, toți pionierii din detașament și-au schimbat bucuria în indignare. Aflau de la Andrei cum cei trei frați se agățaseră de un camion. Andrei fusese atins de roată și azvîrlit în șanț. Lucrurile s-au oprit aici, dar putea să se întîmple și altfel. Este sigur că atunci, pe stradă, pe cei trei frați de la Școala de 8 ani din Cîmpulung-Est nu-i însoțea și disciplina. Unor asemenea comportări greșite nedemne, colectivul pionieresc trebuie să le pună capăt.

ELENA TOFAN

După cum vedeți, dragi pionieri, disciplina, comportarea frumoasă nu se vădește numai la școală. Așteptăm să ne scrieți și voi despre unele aspecte ale disciplinei din unitățile voastre.

DIN NOU PRINTRE PRIETENI

DIN SCRISORILE SOSITE LA REDACȚIE

Într-o zi mohorîtă de toamnă, școlarii dintr-a VI-a A au aflat o veste tristă: colega lor, Dan Elena, s-a îmbolnăvit. Avînd nevoie de o îngrijire specială a fost internată degrabă în spital.

După cîtva timp, părinții au dus-o acasă în satul Brusturescu și, văzînd că Elena a rămas mult în urmă cu lecțiile, s-au gîndit că-i va fi greu să-i ajungă pe ceilalți copii din urmă și că ar putea rămîne acasă.

Așa se face că la sfîrșitul trimestrului întîi din colectivul unit al clasei a VI-a A lipsea un prieten.

★

Zăpada a căzut din belșug. A acoperit cîmpiile, drumurile. Acum ar fi minunat să începi joaca pe derdeluș, să participi la un concurs de săniuțe, la o bătaie cu zăpadă, dar cei dintr-a VI-a A au alte gînduri...

— Ce facem? întrebă un pionier. Cum mergem la Elena? Drumurile sînt greu de străbătut.

— Totuși, trebuie să mergem interveni o pionieră, trebuie să mergem...

— Să luăm o sanie! propuse cineva.

— Da, da, să luăm o sanie — strigară mai mulți copii în semn de aprobare.

Sus, în sanie, pionierii Mera Radu, Urdaș Angela, Roman Silvia, Rață Aurel și Miclea Elena s-au învelit bine în bunzi și au plecat.

Tot drumul, de-a lungul celor 14 km, distanța între Gurahonț și satul Brusturescu unde era colega lor, copiii nici n-au băgat de seamă frigul și vîntul, bucuria revederii era mai puternică.

Elena și părinții ei i-au primit pe copii cu deosebită căldură, ca pe niște prieteni dragi. Au stat mult de vorbă, i-au povestit Elenei multe lucruri frumoase de la școală, despre colegii și prietenii ei care o așteaptă să fie prezentă la ore și în jocurile lor vesele. Elenei parcă i se umeziseră ochii...

— Trebuie să te întorci la școală, Elena, spuse o fetiță, noi, prietenii tăi, vom fi lîngă tine, te vom ajuta să înveți toate lecțiile cu care ești în urmă și n-o să ți se pară de loc greu. Ai să vezi...

★

Azi, Elena este la școală, e din nou printre prieteni. Notele bune din catalog arată nu numai pregătirea ei ci și o parte din dragostea cu care o ajută pionierii.

(După o scrisoare de la Școala medie Gurahonț, regiunea Crișana)

Sărbătoarea alegerilor de la 3 martie va fi întîmpinată cu voie bună și de pionierii de la Școala de 8 ani din comuna Hotarele, raionul Oltenița. Ei au pregătit din vreme dansuri, poezii, cîntece pe care vor să le prezinte în fața alegătorilor.

Recomandări pentru programele de activități pe luna martie

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

— Tovarășe instructor, vine primăvara! Ne-am și gîndit la programul de activități pe luna martie! Colectivul de conducere și, de altfel, toți pionierii sînt de părere că în primul rînd trebuie să ne îndreptăm, ca de obicei, atenția spre învățătură.

— *Practic, ce vă propuneți?*

— Noi știm că baza însușirii temeinice a cunoștințelor e studiul individual. Chiar dacă te ajută la învățătură un coleg care știe mai mult, tot nu vei reuși să faci mare lucru dacă nu te bazezi în primul rînd pe ceea ce citești tu însuți, pe felul în care efectuezi tu singur diferite exerciții și experiențe. Colectivul de conducere, ajutat de tovarășul diriginte și de instructorul de detașament, se va ocupa ca toți pionierii să studieze mai sistematic, mai perseverent. „Cum să folosim manualul și caietul de notițe?", „Cum recapitulăm?", „Cum să ne împărțim mai bine timpul?" — iată probleme care îi preocupă pe toți pionierii și al căror răspuns ne vom strădui să fie clar pentru toți. În afară de aceasta, colectivul de conducere îi va mobiliza pe copii, și în special pe cei cu note slabe, să participe la orele de consultații și meditație organizate în școală.

— *De acord cu voi. Lucrurile pe care vi le-ați propus sînt interesante și, de altfel, foarte necesare. Un lucru nu-mi este însă prea clar: cînd te-ai referit la împărțirea timpului, n-ai precizat dacă e vorba numai de învățătură sau și de altceva. Oare colectivul vostru de conducere are de gînd să se ocupe numai de acea parte a timpului în care pionierii și școlarii își fac lecțiile?*

— Păi tocmai aici voiam să ajung, tovarășe instructor! Noi știm că programul de activități trebuie să cuprindă și acțiuni recreative, vesele, care să aibă darul de a ne reîmprospăta forțele. În direcția aceasta ne va ajuta chiar.. primăvara care se apropie!

— *Interesant: Cum așa?*

— Mai întîi, vom participa alături de întrega unitate, la reamenajarea terenului de sport. Îl vom nivela, vom reface marcajul spațiului pentru meciurile de volei și vom amenaja un loc special pentru sărituri — adică o groapă cu nisip și o pistă de elan. Apoi vom organiza echipele sportive și vom începe întrecerile! În al doilea rînd, ne vom ocupa mai mult de înfrumusețarea școlii și a străzilor pe care locuim. Vom continua această acțiune și în luna aprilie. De asemenea, sîntem dornici să-i ajutăm pe colectiviști la unele lucrări de primăvară. Iar în al treilea rînd, vom organiza o drumeție interesantă. Alegînd o zi mai călduroasă și senină, vom aplica pe drum orientarea cu busola și după semnele naturale și semnalizarea cu fanioane. Dacă vom trece prin pădure, un tovarăș pădurar ne-a promis că ne va însoți, învățîndu-ne să deosebim felurile de copaci și să citim urmele animalelor. Și acum, o acțiune tradițională: sădirea puieților. Îndată ce vremea va fi potrivită, vom începe săparea gropilor așteptînd momentul prielnic sădirii.

— *Uite, de pe acum sînt sigur că va fi o activitate interesantă în detașamentul vostru.*

— Dar mai avem o acțiune în această lună! Să vă spun despre ce e vorba. Organizăm o adunare despre „Frumusețea de a munci". Sîntem în clasa a VII-a, fiecare avem planuri de viitor. De pe acum poți întîlni în clasa noastră... tractoriști, strungari, zootehnicieni, chimiști ba chiar și poeți! Vom discuta în această adunare despre cum trebuie să învățăm și să muncim pentru a ne atinge scopul, pentru a fi demni de condițiile pe care ni le-a creat partidul spre a ne îndeplini toate năzuințele.

— *Cred că nu voi fi singurul oaspete invitat la adunare?*

— Nu! În mijlocul nostru vor veni un oțelar, un mecanic agricol, o zootehniciană și un specialist de la o fabrică de produse alimentare Ei ne vor ajuta să purtăm o discuție interesantă. Adunarea va cuprinde și un program artistic. Nouă ne-a plăcut foarte mult cartea „Basmele bunicului" de scriitorul sovietic E. Permeak, apărută in „Editura tineretului". Volumul conține cîteva povestiri foarte frumoase dedicate frumuseții de a munci, utilității diferitelor meserii. Cu ajutorul tovarășului profesor de limba romînă, am ales și am dramatizat trei dintre ele. Pentru ca acțiunea să se desfășoare cît mai bine (vor participa și pionieri din alte clase) sîntem ajutați și de colectivul de conducere al unității. În ceea ce privește detașamentul nostru, am avut grijă ca fiecare grupă și fiecare pionier să aibă o sarcină precisă în legătură cu organizarea acestei adunări. Unii îi vor invita pe oaspeți, alții vor interpreta dramatizările după povestirile lui Permeak, alții se vor îngriji de pregătirea sălii.

— *Da, trebuie să recunosc că v-ați gîndit la toate. Acum, e cazul să le recomandăm cititorilor că pot organiza și ei acțiuni asemănătoare celor despre care am vorbit mai sus. Desigur, însă, ținînd seama de preocupările fiecărui detașament, de vîrsta pionierilor, de locul respectiv (oraș sau sat), de condițiile existente în școală și de munca pionierească a întregii unități, activele pionierești vor iniția și alte acțiuni. În orice caz, fiecare detașament va trebui să se ocupe de îmbunătățirea continuă a rezultatelor la învățătură, să desfășoare acțiuni patriotice la gospodăria colectivă și pentru înfrumusețarea comunei sau orașului, să se ocupe de organizarea atractivă, educativă a timpului în afară de lecții etc. Le urăm tuturor succes!*

Din agenda lunii martie 1963

3 martie. Au loc alegerile de deputați în sfaturile populare comunale și ale orașelor de subordonare raională. Pregătiți cu acest prilej programe artistice, pe care să le prezentați la întîlnirile candidaților cu alegătorii și la centrele de votare.

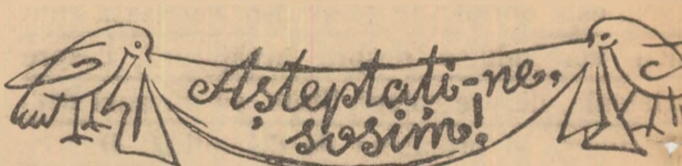
6 martie. Se împlinesc 18 ani de la instaurarea. de către masele populare de la orașe și sate conduse de P.C.R., a puterii democrat-populare în țara noastră. Organizați acțiuni pentru cunoașterea marilor realizări ale regimului nostru in acești ani, pe drumul construirii socialismului.

8 martie, Ziua internațională a femeii. În această zi, felicitați-le pe tovarășele care vă îndrumă zi de zi, pe învățătoare și profesoare, pe instructoare, pe mamele voastre, pe tovarășele muncitoare și colectiviste.

13 martie. 20 de ani de la asasinarea de către gestapo, la Paris, a lui Nicolae Cristea, comunist romîn, voluntar în războiul civil din Spania, luptător în Mișcarea franceză de rezistență.

14 martie. 80 de ani de la moartea lui Karl Marx, întemeietorul socialismului științific, genialul conducător și învățător al proletariatului din lumea întreagă.

28 martie. 95 de ani de la nașterea marelui scriitor sovietic A. M. Gorki, întemeietorul realismului socialist.

Un orășel neobișnuit

A nins. O plapumă groasă de nea a înveșmîntat pămîntul. Nici un colțișor n-a mai rămas neacoperit de zăpadă. Vrăbiuțele, pițigoii, ciocîrliile caută în zadar pe drum, cîte o fărîmitură, un bob sau chiar o sămînță uscată de ciulini, care se mai găsea pe la marginea drumului.

Văzînd zilele grele care i-au ajuns pe micii noștri prieteni — păsărelele — noi, pionierii și școlarii claselor V—VII, am devenit pe data constructori „calificați" ai unui „orășel" cu totul neobișnuit. „Cantine", „blocuri mărețe", „magazine cu produse alimentare" au apărut în cîteva zile pe „străzile" suspendate in pomii din grădina școlii.

Micul orășel a fost populat imediat de mii și mii de locatari înaripați. Astfel, micii noștri prieteni au fost la adăpos urgia frigului și a foamet nemiloaselor răpitoare unor copii răi, care, deși p le fac totuși rău nedin seama cît folos aduc acest sărele agriculturii. răș este zilnic aprovizionat cu mai felurite și mai gust „bucate".

Sîntem ferm convinși că cii noștri prieteni ne vor plăti din plin, pentru acest ruri, distrugînd omizile și i tele, care, de altfel, la var împînzi livezile și lanurile podăriei noastre.

STĂNCULESCU MIHN SORIN
cl. a VII-a, comuna Mihăiești, raionul Rm. Vîlcea

În curînd vor sosi păsărelele. De aceea, prietenii lor, pionierii, le pregătesc noile „locuințe".

FĂRĂ CUVINTE

JOCURI

UNDE ESTE MONEDA

Se joacă într-o încăpere, pe grupe de 8-12 persoane, folosindu-se cîte o masă și o monedă de fiecare grupă.

Se alege un conducător, iar restul jucătorilor stau în jurul mesei, cu mîinile la spate, și le mișcă spre stînga și spre dreapta, imitînd transmiterea unui obiect în mîinile vecinului.

Conducătorul jocului predă moneda unuia din jucătorii care trebuie să o pună în circulație, din mînă în mînă. El urmărește transmiterea monedei de la unul la altul, pînă cînd i se pierde urma.

La un moment dat, conducătorul strigă „sus mîinile". acest moment, toți jucătorii ridică mîinile sus, ținînd pu strînși. După aceasta strigă: „Jos mîinile". La această mandă, toți jucătorii pun mîinile cu palmele întinse pe m Conducătorul urmărește zgomotul făcut de palme la atin rea mesei și caută să ghicească sub palma cui se găsește neda. Dacă a ghicit, rolurile se schimbă între el și cel la s-a aflat moneda; în caz contrar, jocul continuă ca înainte.

Discuția noastră despre:

ƆUM NE COMPORTAM

Prin articolul „Cine merită miraţie", aparut în numarul 6 a 6 februarie 1963 al gazetei astre, redacţia i-a invitat pe i cititorii la o discuţie des- cum trebuie să se compor- pionierii şi şcolarii. Conti- am publicarea scrisorilor so- la redacţie.

SE COMPORTĂ PIONIEREŞTE

Cu două luni şi jumătate în nă, în clasa noastră cîţiva lari au devenit pionieri. ntre ei se numără Şerban rica şi Petruc Dan. Eu cred felul lor de a se comporta rită să fie adus în discuţia astră. S-o luam, de pildă, pe rica. Deşi ea studiază şi la o ală de muzică, nu neglijea- învăţătura. Întotdeauna e e pregătită, dă răspunsuri e la toate materiile. A fost asă preşedintă de grupă. Dar nu e încrezuta. Dimpotrivă, i mai bună colega decît îna- , spune că vrea ca toţi cei grupă să înveţe bine şi să o grupă fruntaşă.

etruc Dan e un pionier la de bun. Lui îi place şi filate- dar niciodată nu uită că înainte de orice trebuie să înveţe bine. Îi ajută pe colegi la învăţătură şi pot spune că pentru mulţi comportarea lui cuviincioasă este un exemplu de urmat.

Deşi au primit de puţină vreme cravata roşie, Marica şi Dan dovedesc în tot ceea ce fac o adevărată comportare pionierească.

MANOLIU ANDREI
cl. a III-a Şcoala medie
„I. L. Caragiale", Bucureşti

PE CINE ÎNŞEALĂ ELENA?

Colegei noastre Ciontea Elena nu-i prea place să-şi scrie temele. Grija asta o lasă pe seama... elevelor mai silitoare ca, de pildă, Bică Ioana ori Mirescu Radiţa. Aţi ghicit, desigur, că Elena preferă mai degrabă să copieze din caietele altora temele gata rezolvate, decît să le rezolve ea însăşi. De la o vreme, colegele nu-i mai dau să copieze, înţelegînd că mai rău îi fac. Elena însă se supără şi merge pînă acolo încît le ia pe ascuns caietele din bănci şi tot copiază! Crede, probabil, că păcăleşte pe cineva... De fapt, însă, se înşeală pe ea însăşi! Cu astfel de „procedee", nu poate ajunge nici un om cu cunoştinţe temeinice, nici un tovarăş de încredere. Pot să vă spun însă că pionierii din detaşament vor face totul pentru a o ajuta pe Elena să înţeleagă că trebuie să-şi schimbe comportarea.

VOINEA MARIA
cl. a VII-a,
preşedintă de grupă,
Şcoala de 8 ani, com. Orodelu,
regiunea Oltenia

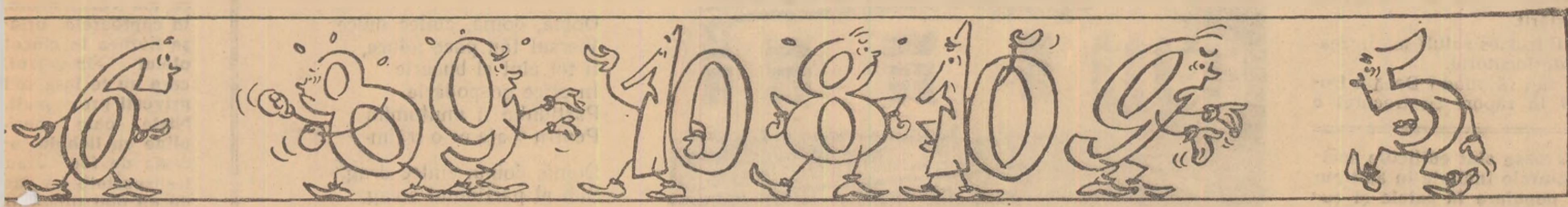

De data aceasta, pe scena căminului cultural din Galicea Mare, raionul Băileşti este echipa de dansuri a unităţii de pionieri.

Din partea redacţiei

După cum vedeţi, dragi cititori, în discuţia noastră apar tot mai multe aspecte privind felul în care trebuie sau... nu trebuie să se comporte pionierii şi şcolarii! Aşteptam scrisorile voastre. Scrieţi-ne pe adresa: CĂTRE REDACŢIA „SCÎNTEIA PIONIERULUI" PIAŢA SCÎNTEII nr.-1 — BUCUREŞTI. Vă rugăm să specificaţi pe plic: pentru discuţia despre CUM NE COMPORTĂM?

„Alarma... notelor!

ntr-o zi, în catalogul clasei V-a B de la Şcoala de 8 ani Făurei, s-a petrecut un lu- deosebit: un 6 cu o coadă re, şi-a făcut apariţia şi, tă- , pri·ind grijuliu împrejur, str·rat în şirul de note de 9 şi 10 din rubrica pionieru- Birtea Ştefan. Nimerise la rica geografiei, lîngă un 10, atar mai vechi.

— Ce-i cu noul venit? Parcă etenul nostru nu se avea e cu de-al de ăştia, s-a adre- 10-le, intrigat, vecinului 9. Vecinul 9, care văzuse şi el riţia lui 6, era tot atît de at şi nedumerit. Nici una tre note nu ştia ce se întîm- se cu Ştefănică.

— Poate că s-o fi îmbolnăvit va, şi-a dat cu părerea un 10, şi n-o fi putut să-şi pregătească bine lecţia.

— Sau s-ar putea să aibă alte greutăţi, a adăugat un 8. Să mai aşteptăm, să vedem...

Notele sperau că apariţia lui 6 e un simplu incident trecător. Curînd însă speranţa le-a fost dezminţită. Încă un şase şi-a făcut apariţia. S-a strecurat la rubrica îndeletnicirilor practice şi i-a făcut cu ochiul, încurajator, tovarăşului lui de la geografie. De data aceasta notele celelalte s-au scandalizat de-a binelea.

— Eu mă tem că aici nu mai e vorba de greutăţi sau alt motiv de felul acesta, şi-a dat cu părerea un 9. Mi-e teamă să nu fie ceva mai grav...

Adevărul l-au aflat de la un 8, proaspăt sosit. În sfîrşit, venise o notă cu care se putea sta de vorbă, care le putea lămuri.

— E bolnav prietenul nostru, le-a spus noul sosit. Dar nu de-a adevăratelea. S-a îmbolnăvit de lene, de neglijenţă. Uite, în locul meu putea să vină un 10. Zău, pe cuvînt că m-aş fi bucurat. Dar prietenul nostru n-a învăţat lecţia la istorie aşa cum trebuie, cum obişnuia el să înveţe pînă acum. A citit-o o dată, în grabă, şi înainte de a înţelege şi reţine bine, a fugit la săniuş. Cu părere de rău trebuie să vă spun că Ştefăniţă nu mai e, de o bucată de vreme, elevul conştiincios şi sîrguincios pe care-l ştiam noi.

Notele de 8, 9 şi 10, îngrijorate de cele aflate, n-au avut ce să facă decît să aştepte. Le mai rămase totuşi un dram de speranţă. Dar şi acesta le-a fost spulberat de apariţia unui 5.

Fără să mai stea pe gînduri, notele de 8, 9 şi 10 au început să-şi facă bagajele. Aşa le-am găsit deunăzi, cînd am fost pe la elevii din clasa a IV-a B de la Şcoala de 8 ani din Făurei: în plină pregătire de drum. Cum m-au văzut, m-au înconjurat şi cu lacrimi în ochi m-au rugat să le ajut.

— După 5 urmează 4. Şi atunci pentru noi n-o să mai rămînă nici un locşor în rubrica prietenului nostru Birtea Ştefan, mi s-a plîns un 10. Nu s-ar putea totuşi face ceva pentru ca Ştefăniţă să rămînă prieten cu noi, notele de 8, 9 şi 10?

Întrebarea aceasta i-o punem şi noi pionierului Birtea Ştefan. Vrea el oare să renunţe la prietenia cu notele mari şi să se împrietenească cu cele mici?

Noi îl sfătuim să se gîndească bine, acum, cît în catalog n-au apărut note mai mici de 5, cît încă notele mari ţin la el şi-i doresc prietenia. Comoditatea, risipirea timpului destinat învăţăturii, alte preocupări mărunte, trebuie înlăturate. Birtea Ştefan trebuie să facă tot ceea ce trebuie ca să redevină un pionier fruntaş la învăţătură.

C. DIACONU

N SAT LA NOI

Iarna grea, geroasă s-a lăsat cu temei şi peste satul nostru. r, să nu credeţi cumva că noi, copiii, ne-am speriat, dimpotrivă, tem chiar foarte bucuroşi. Timpul nostru liber ni-l petrecem la receri sportive, cu săniile, la jocuri de iarnă. Intr-o zi ne întor- m tocmai de la derdeluş şi toţi admiram cît e de frumos satul tru sub haina albă a iernii.

— Ce frumos se înalţă fumurile peste acoperişurile albe ale elor, observă unul dintre noi. Uite cum se ridică fumul de la şi de la vecinul nostru, şi de la nenea Vasile... dar, la mătuşica o fi, nu se vede nici un fel de fum. I-o fi acoperit zăpada lem- e?...

— Hai, să dăm o fugă pînă acolo, au propus mai mulţi deo- ă. Poate are nevoie de ajutorul nostru. Şi am pornit numai- ît în goana săniuţelor. Ajunşi la locul cu pricina, am văzut că rurile erau aşa cum ni le închipuisem. Cîţiva băieţi, printre e Grigore Radu, Stănescu Valentin, Cercel Marian s-au apu- să dea zăpada, să spargă lemne, să le care în casă, iar Tă- e Ştefan şi Tase Mircea mai pricepuţi au făcut focul.

După ce s-a încălzit în casă ne-am pregătit de plecare. Bă- ica ne-a sărutat şi ne-a mulţumit pentru tot ce am făcut Noi n promis că vom veni şi în zilele următoare să-i aducem ne şi apă. Să ştiţi că ne vom ţine de cuvînt!

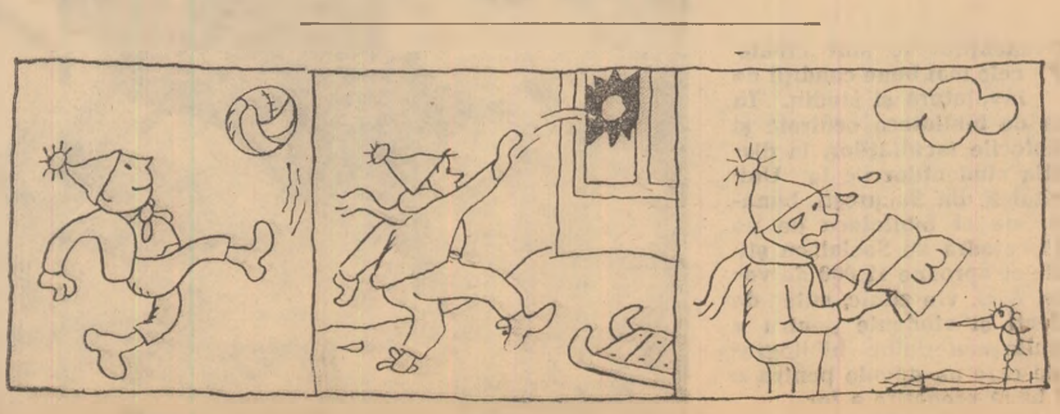
DOBRE GH. ELENA
cl. a VII-a
ala de 8 ani, Podul-Doamnei, com. Babele, raionul Videle

Necazul nostru

De la o vreme, noi pionierii şi elevii din şcoală sîntem tare necăjiţi. Nu ştim ce să mai facem cu elevul Iordache Teodor, care nu învaţă şi este indisciplinat. Noi am încercat de nenumărate ori să-i arătăm că nu e bine ce face, i-am oferit ajutorul nostru pentru îndreptarea situaţiei la învăţătură — este corigent la cîteva materii — dar degeaba... În adunările noastre, unde este criticat de colegi, Iordache îşi ia angajamentul de fiecare dată că se va îndrepta dar... numai cît durează adunarea. Apoi, începe iar să deranjeze orele, să-şi bată colegii...

MĂRGĂRIT GHEORGHE
Şcoala de 8 ani Băneşti,
raionul Cîmpina

Voi, dragi cititori, ce părere aveţi de purtarea lui Iordache? Trimiteţi părerile voastre redacţiei.

Unu... doi... trei...

LA 3 MARTIE — ALEGERI DE DEPUTAȚI ÎN SFATURILE POPULARE ALE ORAȘELOR RAIONALE ȘI ALE COMUNELOR

Într-un sat din Oltenia

După vreo două ore de drum, autobuzul scîrții și, încremeni locului.

— Am ajuns ?
— Am ajuns !
— Sîntem chiar în sat ?
— Desigur.

Privesc panorama și nu mă mai satur. De-a lungul și de-a latul satului, ulițe drepte, pietruite, iar pe firul lor, la intervale egale, strălucește lumina becurilor electrice. In fața noastră o clădire nouă, impunătoare.

— E căminul cultural, mă lămurește interlocutorul.

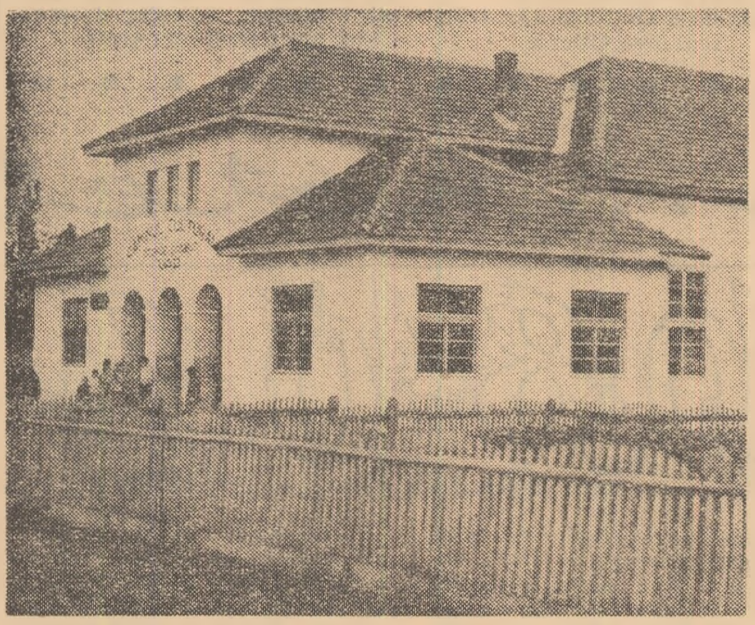
Intrăm. Intr-o sală, formația de dansuri învață un nou joc oltenesc. Alături, la bibliotecă, oameni cu tîmple ninse ori copii cu cravate purpurii la gît, merg să împrumute cîte o carte, din cele peste opt mii, ce se află frumos rînduite în rafturi. Ceva mai incolo, grupuri, grupuri, oameni de toate vîrstele, se îndreaptă spre sala cinematografului. Și oriunde îmi arunc privirea, pe ulițe ori pe chipurile oamenilor, întîlnesc semnele bunăstării.

— E frumos satul? mă întreabă interlocutorul.

Ce să-i răspund ? Dacă e frumos ? In raport cu trecutul e pur și simplu uimitor cu noua sa înfățișare, cu preocupările și traiul oamenilor. Dar să întoarcem filele istoriei cu vreo douăzeci de ani în urmă și să vedem cum arăta satul, traiul țăranilor, pe vremea cînd la cîrma țării se aflau capitaliștii și moșierii. Să ne adresăm, așadar, locuitorilor satului, să stăm de vorbă cu ei. Colectivistul Victor Chiriță, bunăoară, deputat în sfatul popular comunal, are amintiri foarte dureroase despre trecutul nu prea îndepărtat al satului. „In centru, unde tronau mărimile satului, se afla și o bucățică de drum pietruit și cîteva case mai arătoase : primăria și conacele cîtorva boierinași. Incolo, numai cocioabe și noroaie. Cît despre traiul țăranilor muncitori, ce să mai vorbim ? Era un adevărat chin. Opt-nouă luni pe an, din zori pînă-n noapte, slugăreau pe moșia lui Nicu Trifu sau a lui Ignat Velescu, pentru o coajă amară de pîine. Iarna zăceau, iar primăvara, din pricina foamei și a mizeriei, pe mulți îi dobora pelagra și tuberculoza. Dar s-au schimbat vremurile. Acum ai, intr-adevăr, ce admira la noi. In numai 10—15 ani satul s-a transformat din temelii. Și traiul oamenilor la fel. Peste tot intîlnești semnele înnoirilor. Cămin cultural, cinematograf, bibliotecă, magazin universal, grădiniță pentru copii, o nouă școală de 8 ani, casă de nașteri, dispensar medical-uman, dispensar veterinar, lumină electrică în fiecare casă — iată principalele edificii social-culturale înălțate în ultimii ani în sat. Adăugați la toate acestea zecile de case noi ridicate de colectiviști, sutele de aparate de radio, biciclete, motorete, aragaz, garnituri de mobilă, ce se află în sat, și atunci o să aveți o imagine completă și edificatoare despre satul nostru, despre bunăstarea colectiviștilor. Și toate acestea le-am făurit noi, cu mîinile noastre, călăuziți de partid. Dar cîte altele n-o să mai facem în anii ce vin !"

...Mă aflam pe malul Oltului, nu departe de Caracal, la Stoenești, într-un sat obișnuit, cum sînt atîtea altele în noua Oltenie.

I. ANDREI

Numeroase sînt edificiile social-culturale înălțate în anii puterii populare în satele și comunele patriei noastre. Fotografia înfățișează frumoasa construcție a căminului cultural din Vad, regiunea Maramureș.

Doina

Frunzuliță de alun,
Cu doina sînt prieten bun
Și o cînt oriunde sînt
Că mi-e drag acest pămînt.
Azi, nu mai are răzoare
Și îi arat de tractoare.

Doină, doinișoara mea,
A trecut viața cea grea,
Viersul tău îi bucurie
Că am scăpat de robie.
Pe pămîntul fără haturi
Crește bobul greu în lanuri.

Doină, doină, cîntec dulce,
Viersul tău pace aduce,
Ii tot cînt și bucurie
In orice gospodărie.
Partidului îi mulțumim
Pentru viața ce-o trăim.

Doină, doină, cîntec drag,
Sub al partidului steag.
Colectivele-nfloresc,
Satele se-mbogățesc ;
Țara e mîndră grădină,
Viața ni-i numai lumină.

Culeasă de **PETRE BACIU**
comuna Sînmiclăuș,
Reg. Mureș-Autonomă
Maghiară

Infloresc orașele și satele patriei socialiste

Ieri comună, azi oraș

Orașul Găești a cunoscut în anii puterii populare prefaceri care l-au schimbat structural. Dintr-o comună oarecare, cu o singură școală de 4 ani, cu căsuțe și drumuri prăfuite, Găeștiul a crescut ajungînd astăzi oraș și reședință de raion. Cetățenii din Găești se mîndresc cu realizările urbanistice din ultimii ani. Cu frumoasele blocuri ridicate anul trecut, cu magazinul universal modern și casa raională de cultură, cu cinemascopul, cu cele trei școli elementare și o școală medie cu 35 săli de clasă, cu luminile fluorescente ce inundă seara străzile pavate ale orașului. Impreună cu deputații sfatului popular — adevărați gospodari ai orașului — cetățenii participă cu însuflețire la continua înflorire a orașului lor.

La Vîrfu Cîmpului

Ca și celelalte sate și orașe ale țării, comuna Vîrfu Cîmpului din raionul Dorohoi a cunoscut în anii noștri o continuă dezvoltare, sătenii au ieșit la lumina învățăturii. Altădată, aci domnea analfabetismul ; acum, în comună există 7 școli cu zeci de cadre didactice, în care fiii colectiviștilor sorb lumina culturii. Copiii sătenilor, elevi în clasele I—VII, au primit astă-toamnă, gratuit, manuale în valoare de peste 30 000 de lei !

Lampa lui Ilici

Ca deputat în sfatul popular comunal, Dumitru Vașodi din satul Cheresig, raionul Oradea, a adus o contribuție de seamă la dezvoltarea satului. Pentru spiritul său gospodăresc, el a fost propus din nou candidat al F.D.P. în alegerile de la 3 martie. Cu prilejul întîlnirii lui cu colectiviștii din Cheresig, aceștia **au propus electrificarea satului. Cetățenii au și început deunăzi săparea gropilor și transportul stîlpilor pentru liniile electrice. Curînd, și aci se va aprinde lampa lui Ilici !**

CE SĂ FIU?

Uzina în care lucrează tata

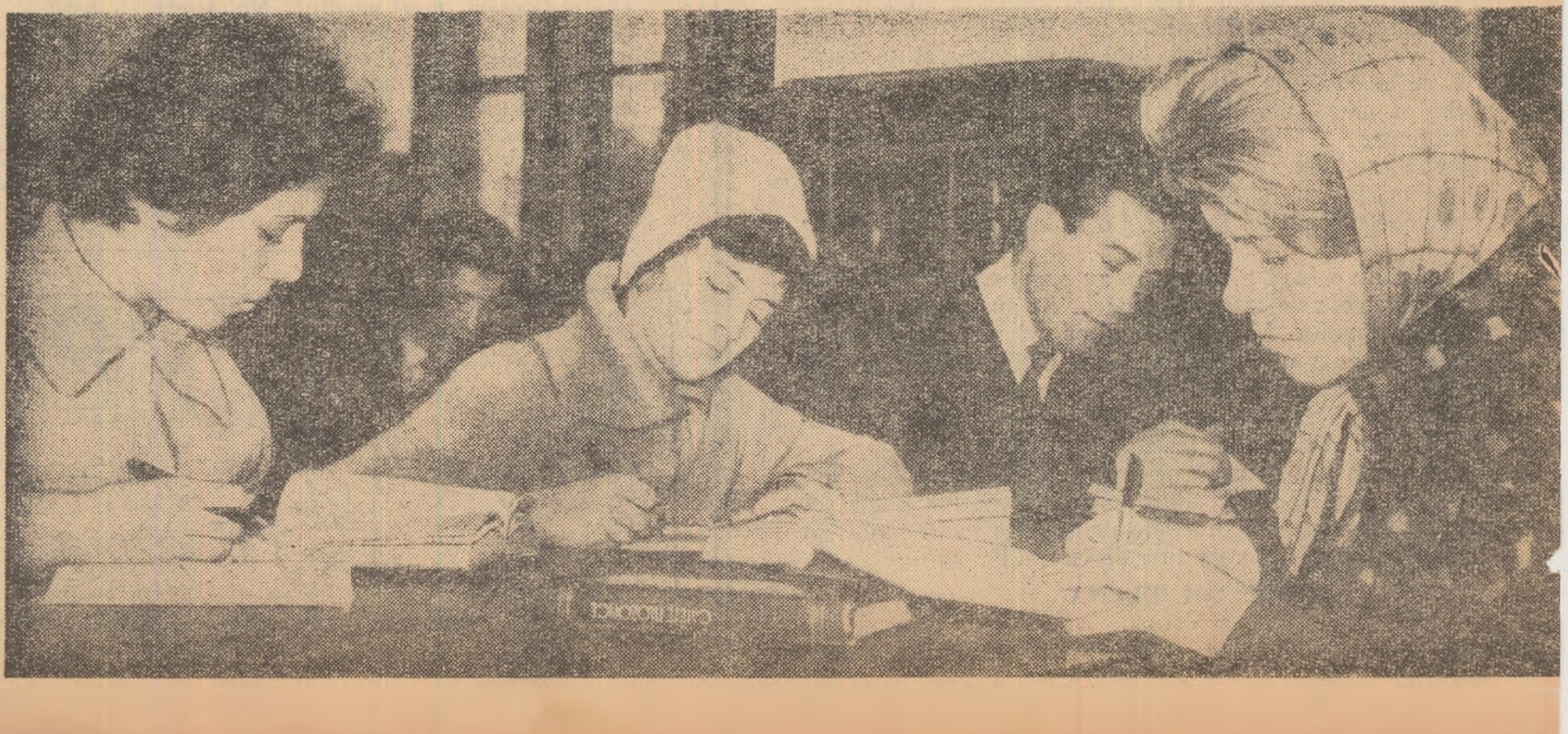
Intr-o zi tata m-a luat cu el la uzina să văd locul lui de muncă. Uzina de utilaj petrolifer — Tîrgoviște.

Impreună am vizitat fiecare atelier si am văzut lucruri minunate : strunguri, mașini de găurit, freze, aparate de sudură. Am văzut cum se construiesc turle de sondă, cu motoare și pompe, cum se sudează electric. Aici, la aceste instalații lucrează și tata. Dar am trecut mai departe, la secția forjă. Bulgări de fier roșii, ca soarele cînd apune, erau mînuiți cu iuțeală de forjori. Sub bataia ciocanelor mari, puternice, forma fierului se schimbă, dîndu-ți impresia că ar fi din plastilină roșie gălbuie.

Totul era interesant însă cel mai mult m-a impresionat munca de la turnătoria uzinei. Aproape că nu pot reda în cuvinte tot ce am văzut acolo. In cuptoarele uriașe fierbea în clocot oțelul alb-verzui, care nu te lăsa să-l privești prea mult. Niște oale mari. pline cu lichidul acesta de foc erau transportate pe sus de un pod rulant și turnau oțelul în formele frumos aliniate. In alt capăt al atelierului se goleau formele umplute cu o zi mai înainte, iar piesele noi, erau transportate pe vagoneți și benzi rulante la curățire.

La turnătorie am terminat vizita prin uzină. Apoi mi-am luat la revedere de la muncitori, de la locul lor de muncă. Peste cîțiva ani, s-ar putea să mă întorc în uzină, și cine știe, poate să lucrez alături de tata.

PIETRICICĂ D. VASILE
Școala de 8 ani,
comuna Săveni,
raionul Tîrgoviște

Studenților le sînt create cele mai bune condiții de învățătură și studiu. In afară de biblioteca centrală și bibliotecile facultăților, la dispoziția studenților de la Universitatea din București, bunăoară, stă și biblioteca de pe lîngă catedra de Socialism științific cu aproape 12 000 de volume. Aici, vin zilnic, sute de studenți și studente pentru a consulta materialul bibliografic de care au nevoie pentru o mai bună pregătire a lor.

In fotografie : aspect din sala de lectură.

O IMPORTANTĂ INIȚIATIVĂ SOVIETICĂ LA CONFERINȚA DE DEZARMARE DE LA GENEVA

Săptămîna trecută în cadrul conferinței de dezarmare de la Geneva, delegația sovietică a prezentat spre examinare proiectul unui pact de neagresiune între țările membre ale Tratatului de la Varșovia și cele ce fac parte din blocul militar nord-atlantic (N.A.T.O.)

Este știut faptul că țările socialiste se pronunță de mulți ani pentru încheierea unui astfel de pact de neagresiune, care ar contribui la destinderea internațională și apărarea păcii în lume.

Proiectul de pact prezentat de delegația sovietică prevede obligația guvernelor de a contribui la întărirea cauzei păcii și securității internaționale. Principala prevedere este obligativitatea părților semnatare de a se abține de la un atac împotriva celeilalte părți, de la amenințarea cu forța și de la folosirea forței în orice formă care contrazice principiile Cartei O.N.U. Proiectul sovietic mai preconizează ca toate problemele litigioase între statele membre ale celor două grupări să se rezolve exclusiv prin mijloace pașnice, pe calea tratativelor.

Numeroși delegați la conferință au relevat necesitatea încheierii pactului ca fiind dictată de întreaga situație internațională. În favoarea încheierii pactului s-au pronunțat delegațiile Braziliei, R.A.U., Nigeriei și alte țări. Ca de obicei, puterile occidentale se eschivează să dea un răspuns pozitiv la o problemă atît de importantă care, pusă în practică, ar favoriza în mare măsură rezolvarea altor probleme internaționale importante, ca dezarmarea generală și totală. Dimpotrivă, reprezentantul S.U.A. la conferință a recunoscut că Statele Unite au un plan de lungă durată de efectuare a experiențelor nucleare.

Delegațiile țărilor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, se pronunță însă consecvent pentru măsuri constructive, care să contribuie la înfăptuirea dezarmării generale și totale, la consolidarea păcii în lume.

Akiș Usinbekov și acvila sa...

Lupii atacaseră turma de oi. Cum auzi, Akiș Usinbekov sări în șea și se așternu la drum. Nu-și luă nici ajutor, nici cîine. Numai o acvilă, care stătea pe un inel fixat de mănușă.

Kirghizilor le place vînătoarea cu acvila. Puternicele gheare ale acestei păsări răpitoare pot zdrobi șira spinării unei vulpi sau să oprească lupul, fiara sălbatică în plină goană. Ochiul său pătrunzător poate cuprinde o uriașă întindere de teren și descoperă pînă și șoarecele de cîmp. Acvilele sînt prinse cînd sînt încă mici și li se începe dresajul imediat. Pasărea domesticită e credincioasă stăpînului său și bine dresată, e mai prețuită decît un cal de rasă.

Usinbekov ajunse la pășune: urmele de pe zăpadă îi dezvăluiau tot ce se petrecuse. Lupii urmăriseră multă vreme turma și apoi o atacaseră.

Atac rapid, atît de rapid încît ciobanii și cîinii care se aflau în fruntea turmei n-au simțit nimic. Lupii au dispărut apoi imediat luînd cu ei oile ucise.

Usinbekov luă urma lupilor. El știa că fiarele, săturate, se aflau undeva, în apropiere. Erau trei lupi și îl aștepta o luptă grea. Usinbekov scoase păsării capișonul care o împiedica să vadă.

Eliberată din inel, pasărea își luă zborul în văzduh. Se roti deasupra văii, căutîndu-și prada. Deodată se oprește, bate din aripi și cade, năprasnic, ca o piatră.

In spatele colinei lupta e în toi. Acvila a lăsat în zăpadă trei urme cenușii. Fire de păr, însîngerate, zboară în văzduh. Lupii se apără, dar ciocul și ghearele păsării le taie drumul de retragere.

Deodată, un foc de armă. Una din fiare e întinsă la pămînt. Lupii fug în direcții diferite deoarece nu mai e chip să țină piept acvilei. Aceasta îi obligă, unul după altul, să se lungească la pămînt, iar focurile de armă ale stăpînului desăvîrșesc treaba.

La colhoz, vînătorul e primit solemn. Vestea despre această ispravă a ajuns înaintea lui.

— Mulțumesc, îi spune președintele colhozului. Te felicităm. Cu aceștia trei, ai cinci sute de lupi la activul tău.

Un frumos tablou de vînătoare, nu?!

Un bărbat necunoscut l-a luat în brațe și a plecat. „Unde mă duce oare? Și mama de ce plînge?" Iată ce poți citi în privirea îndurerată a acestui copil, vîndut de o familie nevoiașă de muncitori din Germania occidentală, unui soldat american.

COPII FĂRĂ COPILĂRIE

Nu au școli...

Ca și în alte țări capitaliste, în Turcia analfabetismul este în floare. După cum a declarat recent însuși ministrul instrucțiunii publice, profesorul Sevket Rașit Hatipoglu, în anul școlar 1961—1962 în Turcia au rămas neșcolarizați peste un milion de copii, care nu au avut posibilitate să frecventeze școlile din cauza lipsei de mijloace materiale.

În 12 588 de localități din Turcia, în general, nu există școli și învățători. Din cele 745 de școli medii, numai 85 dispun de încăperile și materialul didactic necesar pentru desfășurarea normală a cursurilor.

Și în ce privește cadrele didactice situația nu e mai bună. În Turcia există doar 8 343 de învățători pentru școli elementare, în timp ce sînt necesari 57 238 de învățători. Totodată, datorită lipsei de cadre didactice, în anul școlar în curs au fost închise 20 de școli medii...

...„70 la sută din populația Turciei este analfabetă — a spus în încheierea cuvîntului său luat în Senatul turc, ministrul instrucțiunii publice, iar dacă procesul învățămîntului se va dezvolta în țara noastră în ritmul actual, analfabetismul va domni în Turcia încă mult timp".

Nespus de grea e viața țăranilor din Peru, unde pămîntul se află în mare parte în mîinile latifundiarilor. Lipsiți de posibilitatea de a merge la școală, copiii sînt nevoiți să trudească din zori în noapte, alături de părinții lor, pe pămîntul stăpînilor.

În fotografie: O familie de țărani din localitatea Cantatal, aflată lîngă capitala Perului, localitate în care zeci de familii trăiesc în case insalubre, în cea mai neagră mizerie.

2 500 de copii își caută părinții...

O femeie din Ramstein, Hanelore G., avea un copil. Pe capul ei s-au abătut tot soiul de nenorociri. Mai întîi s-a îmbolnăvit. Apoi, patronul n-a mai vrut s-o primească la lucru cu copilul în brațe. În plus, era urmărită de poliție pentru că nu-și achitase taxele de îngrijire la spital. Atunci a înțeles Hanelore și mai bine cît de greu este să fii muncitoare și mamă pe deasupra, într-o țară ca Germania occidentală. Zile de-a rîndul umbla pe străzi lihnită de foame, cu copilul scîncind după ea. Într-una din aceste zile i-au ieșit în cale niște domni „binefăcători" de la o „societate de caritate".

— Frumos copil ai, i-au spus. Dar cam străveziu. Se vede că nu ai cu ce să-l îngrijești. Dar lasă că o să-ți venim noi în ajutor! Iată cum: ne lași nouă copilul, o să avem noi grijă de el. Îți luăm în felul ăsta o povară de pe umeri. Ba mai mult, îți achităm și datoriile la spital. Singură ai să te descurci mai ușor...

— Cum? Să-mi vînd copilul? strigă mama îndurerată.

— Te privește! Dar dacă nu vrei să moară, că în situația lui n-are altă soartă, asta-i singura soluție. „Ce să fac?" se tînguia biata mamă. „Cum să-mi salvez copilul?" Neavînd încotro, a trebuit să accepte tîrgul. Așa a ajuns copilul Hanelorei G., în proprietatea doamnei Joe F., soția unui militar din trupele americane ce staționează în Germania occidentală. Iar dacă doamna Joe va constata că copilul este „capricios", va chema la telefon orfelinatul, azilul ori casa de corecție și va scăpa de plictisitoarea... jucărie vie. Doar sînt atîtea cazuri cînd copii germani, cumpărați de soldații americani, au fost revînduți apoi, altor persoane sau instituții „caritabile".

...În fiecare an mii de copii din Germania occidentală sînt vînduți în Statele Unite ale Americii. În fiecare an, din pricina mizeriei și a sărăciei mii de mame sînt silite să se despartă de copiii lor, iar mii de copii își caută cu disperare mamele. Din lacrimile și suferințele a mii de mame și copii, geambașii de la societățile de „caritate" din Germania occidentală scot cîștiguri respectabile, iar soțiile soldaților americani își procură „jucării vii" împotriva plictiselii.

A. MIRCEA

Tehnica de-a lungul veacurilor

Există un loc în care, făcînd zece paşi într-o direcţie sau alta, poţi trece de la decorul invenţiilor unui cunoscut învăţat al Renaşterii la o cunoscută uzină hunedoreană. Acesta este Muzeul tehnic din Parcul Libertăţii, Bucureşti.

Străbuna turbinei hidraulice

Intr-o sală se află reconstruită o veche moară ţărănească din bîrne de lemn, construită cîndva, prin 1870, pe plaiurile unui cătun lîngă Tg. Jiu. Privind fosta roată ţărănească, cu făcaie, care seamănă cu o uriaşă stea de mare... din lemn, unii vizitatori vor rămîne uimiţi recunoscînd străbuna turbinelor hidraulice moderne — „Pelton". Şi parcă, asemenea unui simbol al priceperii, al talentului tehnic pe care-l are poporul nostru, într-un colţ opus, organizatorii au ridicat macheta la scara 1/100 a barajului Bistriţei de la Bicaz, încununînd astfel drumul parcurs de la peisajul rustic, patriarhal, al morilor de vînt, la acela al peisajului industrial modern, în continuă dezvoltare, al ţării noastre.

Amiralul Uşakov conduce flota

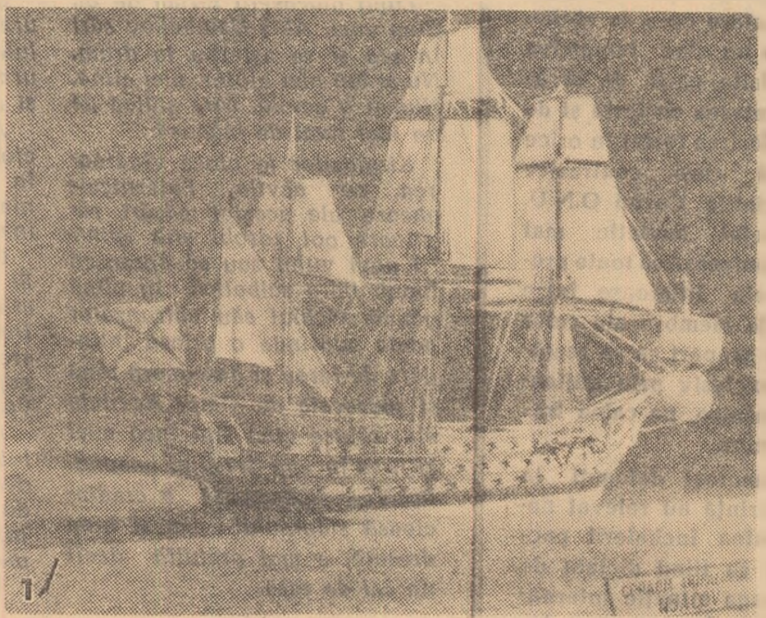
Tinerii „navigatori" pot privi aci un „port" unic în lume (de fapt, o uriaşă dioramă), străjuit de celebrul far din Alexandria, una dintre cele 7 minuni ale lumii antice. In radă stau „ancorate" principalele ambarcaţiuni şi nave care ilustrează progresul construcţiilor navale începînd cu zveltele pirogi, continuînd cu navele curajoşilor fenicieni, descoperitori de noi pămînturi sau cu galerele veneţiene. Iată, ancorat, în radă, vasul-amiral victorios al lui Uşakov, iar alăturat, între macheta unui transatlantic şi a elegantei noastre nave de călători „Transilvania", vasul „Clermont", cu care Robert Fulton, folosind puterea aburului, a revoluţionat tehnica transportului pe apă.

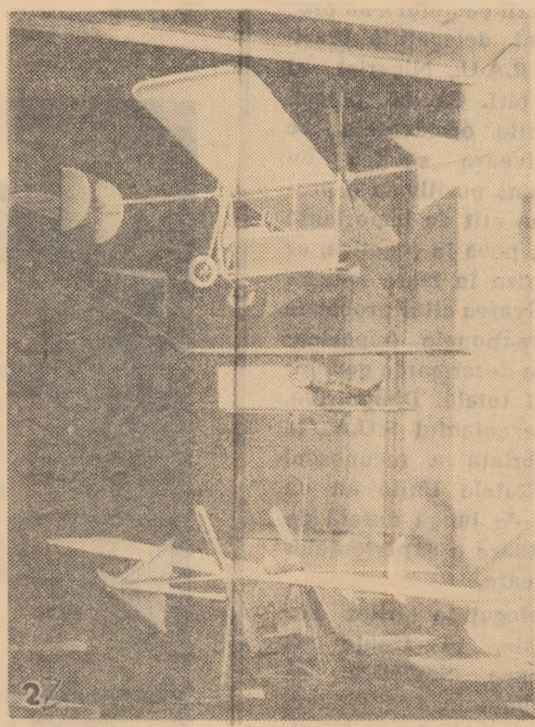
Să declanşăm aparatul

Amatorii de piese rare de muzeu pot contempla sau fotografia şi alte exponate unice: generatorul de abur construit de Traian Vuia sau macheta primului elicopter realizată în 1918 de însuşi inventatorul, unul dintre pionierii aviaţiei mondiale; un manipulator pentru releul automat radiotelegrafic, realizat de elevul Suciu Vasile în 1914; primul telefon folosit în ţara noastră, telefon construit din două piese separate, care funcţiona pe principiul vibraţiilor sonore şi multe altele.

Adăugînd interesantele aparate, planşe, fotocopii, expuse în secţiile Lumina, Energia atomică, Electricitatea, Mecanica etc. precum şi experienţele didactice care pot fi făcute pe loc de către ghizi, nu putem încheia scurta prezentare decît îndemnîndu-vă să vizitaţi şi voi acest interesant şi instructiv muzeu.

ION CIOFU

1. Corabia amiralului Uşakov.

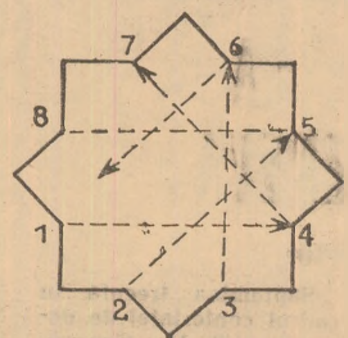
2. Cîteva machete de avioane. În mijloc: avionul cu reacţie inventat de inginerul Henri Coandă în 1910.

PENTRU 8 MARTIE

Ştim cu toţii că la 8 Martie se sărbătoreşte Ziua internaţională a femeii, iar copiii găsesc un prilej minunat în această zi, de a face mamelor o bucurie, un mic cadou.

Iată cum am putea confecţiona o ramă în care să păstrăm imaginea scumpă a mamei...

Taiem din carton 2 pătrate egale, cu latura de 7—8 cm; le punem unul peste altul încît colţul unui pătrat să corespundă cu mijlocul laturei celuilalt pătrat, obţinînd în felul acesta o figură în stea cu 8 colţuri. Lipim

între ele aceste cartoane cu pelicanol iar în mijlocul acestei figuri, punem fotografia. Numerotăm apoi cu creionul colţurile interioare ale ramei.

Apoi începem să îmbrăcăm cu fir de muline, mătase sau bumbăcel de diferite culori această ramă şi iată cum:

Ficsăm cu mîna capătul firului de muline în spatele ramei şi scoatem firul în faţa ramei în colţul nr. 1 din figura de sus; unim acest colţ cu numărul 4 înconjurînd cu trei rînduri de muline această distanţă; apoi scoatem firul în colţul nr. 2 pe care-l unim cu 5 înconjurînd, de asemenea, cu trei rînduri distanţa dintre ele, apoi unim colţul 3 cu 6 şi aşa mai departe pînă cînd ajungem la vîrful colţurilor exterioare.

Întărim firul în spatele ramei şi facem şi o agăţătoare la colţul de sus.

Putem lucra această ramă şi în două culori.

Prof. JEANA SCĂRLĂTESCU

Pentru ziua mamei mai puteţi lucra şi flori după modelul dat în pagina a VI-a a „Scînteii pionierului" nr. 3 din 16 ianuarie 1963.

Sfaturi pentru micii naturalişti

Luna martie marchează începutul primăverii.

In pepiniera de pomi, o lucrare foarte importantă este altoirea cu ramură detaşată a puieţilor. De obicei se foloseşte altoirea în despicătură (fig. 1). Ea se aplică atunci cînd portaltoiul este mai gros decît altoiul. Puietul portaltoi se fasonează printr-o tăietură dreaptă şi apoi se despică cu un briceag de altoit (fig. 1 — stînga). Ramurile altoi, cu circa 2—3 muguri se taie sub formă de pană şi se introduc în despicătură, astfel ca coaja de la altoi şi portaltoi să corespundă pe toată lungimea. Se pune apoi între cele două ramuri, scutul de scoarţă pentru a astupa rana (fig. 1 — dreapta). După aceea, se leagă cu rafie şi se unge cu ceară de altoit sau ceară obişnuită pentru a nu pătrunde aerul şi apa.

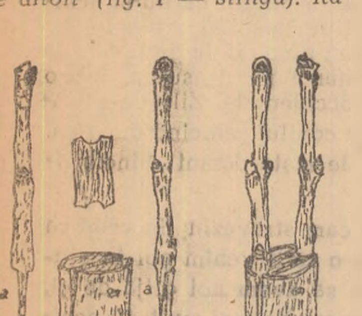

Fig 1 Altoirea în despicătură

Fig. 2 Stropitul pomilor

In livada de pomi se fac lucrări ca: tăierile de fructificare şi de formare a coroanei pomilor; stropirea pomilor contra bolilor şi dăunătorilor cu soluţie de ulei horticole şi produse pe bază de D.N.O.C. (fig. 2); văruirea trunchiurilor şi a ramurilor groase ale pomilor; plantarea de primăvară a pomilor. etc. Pentru a efectua plantarea, mai întîi terenul destinat plantării se pichetează, adică se marchează cu ţăruşi (fig. 3). La săpatul gropilor se va avea în vedere ca ţăruşul să indice exact centrul gropii. Dimensiunile gropilor sînt în mod obişnuit de 1 x 1 x 0,8 m. Pămîntul rezultat din primul strat de 25—30 cm se aşază la toate gropile pe aceeaşi parte. Restul pămîntului rezultat din săparea gropii se aşază în partea opusă (fig. 4). Cu 10—14 zile înainte de plantare, se vor umple gropile cu pămînt pînă la trei sferturi din adîncimea lor. Se foloseşte pămînt fertil din jurul gropii, în locul căruia se împrăştie pămîntul mai puţin fertil rezultat din adîncime.

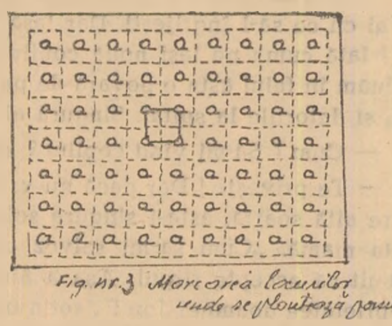

Fig. nr. 3 Marcarea locurilor unde se plantează pomii

Inainte de tragerea pămîntului în groapă este necesar să se fixeze tutori (fig. 4 — centru). Rădăcinile pomilor se scurtează cu ajutorul foarfecilor de pomi şi apoi se mocirlesc. Urmează în continuare plantatul propriu-zis. În jurul tutorelui se formează un fel de muşuroi, înalt de 25 de cm, folosind pămînt mărunt şi reavăn. Plantarea se va face în aşa fel încît coletul pomului să rămînă cu 4—5 cm deasupra nivelului gropii. Pomul se aşază în groapă cu rădăcinile deasupra muşuroiului făcut la baza tutorelui. Rădăcinile se resfiră cu mîna în toate direcţiile (fig. 5). Se trage apoi pămînt reavăn şi mărunt şi se îndeasă cu mîna printre rădăcini. Se calcă uşor cu piciorul, apăsînd către centru. După plantare (fig. 6) se face tăierea ramurilor coroanei la aceeaşi înălţime, deasupra unui mugure plasat în afară. Vîrful pomului, adică ramura care prelungeşte trunchiul se taie cu circa 20—25 cm mai sus decît celelalte ramuri.

Fig. nr. 4 Groapă pentru plantat pomi

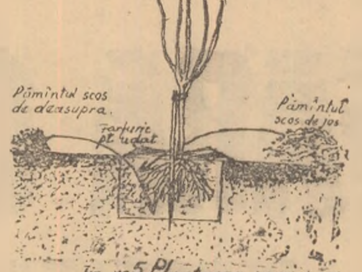
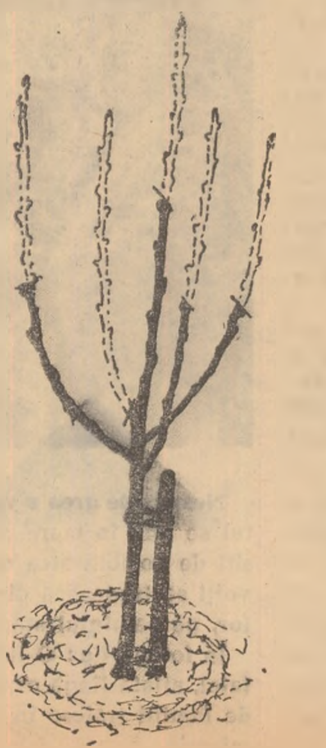

Fig. nr 5 Plantarea unui pom.

Ing. I. ROVENŢA
şeful staţiunii micilor naturalişti, Palatul pionierilor, Bucureşti

Mecanicul electronic

Pe liniile metroului din Moscova a fost încheiată experimentarea unui mecanic automat de construcţie electronică, menit să automatizeze conducerea trenurilor subterane de călători. Un experiment tehnic atît de important se înfăptuieşte pentru prima oară în practica mondială.

Mecanicul automat, este o maşină electronică. Ea rezolvă neîncetat ecuaţii diferenţiale complicate. Dispozitivele ei ţin seama de profilul căii, de distanţa pînă la staţia următoare, de greutatea garniturii de tren, de funcţionarea frînelor. În funcţie de toate acestea se alege regimul cel mai raţional de mişcare, viteză, se determină momentul de frînare şi de oprire a trenului. Graficul este respectat cu o precizie pe care cu greu ar putea s-o realizeze mecanici cu mare experienţă.

Fruntaşi la învăţătură şi în activitatea pionierească

IONIȚĂ MIHAI, clasa a III-a B, Şcoala de 8 ani Răcari, regiunea Bucureşti.

MIRECA LEONELA IULIA clasa a III-a B, Şcoala de 8 ani, comuna Ciocile, raionul Faurei.

TOMUȚA DAN CORNEL, clasa a VII-a C, Şcoala de 8 ani nr. 5, Braşov.

MODREANU LUCIA, clasa a VI-a A, preşedinta detaşamentului nr. 3, Şcoala de 8 ani, comuna Ruşavăț, raionul Cislau.

GEORGESCU MARIA, clasa a VII-a, Şcoala de 8 ani, comuna Poiana, raionul Slobozia.

Sport

Recent, Maria Alexandru a devenit dublu campioană internaţională a R. F. Germane, cîştigînd, la întrecerile care au avut loc la Frankfurt — pe — Main, proba de simplu şi, împreună cu Geta Pitică, pe cea de dublu.
Iat-o în timpul unui antrenament.

De vorbă cu maestrul emerit al sportului Gheorghe Viziru

Maestrul emerit al sportului Gheorghe Viziru, pregătit pentru interviul solicitat de reporter, începe să-şi depene primele amintiri din şirul lung al celor 22 de ani de activitate sportivă.

—Aveam vreo şase ani cînd, ca să zic aşa, am început, împreună cu fratele meu, Marin, să „joc" tenis. De fapt, eram „băiat de mingi". Aveam grijă să strîng mingile „iluştrilor" membri ai „Tenis-clubului", fii de moşieri şi capitalişti. Nici chiar cînd ajunsesem de vreo 14 ani şi începusem să joc nu aveam cel puţin voie să mă dezbrac în vestiarele oficiale, ci numai în baraca de lingă terenul unde tata era îngrijitor.

La 15 ani, cu ajutorul unei subscripţii publice, am mers la Oradea, la primul concurs oficial, campionatul naţional de juniori. Aici, ziarele au descoperit în mine şi Marin „minunea blondă", „cei doi copii minune". Nimeni însă nu ne-a întrebat cum au fost cerşiţi banii ca să putem ajunge la Oradea, cum de dimineaţa pînă seara alergam să servim mingi „iluştrilor" membri ai „Tenis-clubului". Cîţiva ani mai tîrziu, a venit însă Eliberarea. S-au schimbat multe...

— În 1947 aţi reuşit să deveniţi campion republican la seniori.

— Intr-adevăr, aşa este. Era prima mare victorie a mea, primul mare vis împlinit. Prin el răspundeam minunatelor condiţii puse la îndemînă de puterea populară.

— Desigur, acestei victorii i-au urmat şi altele. Care sînt cele mai importante?

— Mai întîi titlul de campion republican pe care l-am obţinut consecutiv 9 ani la rînd. Apoi, titlul de maestru al sportului şi în 1959 înalta cinste de a intra în rîndurile maeştrilor emeriţi ai sportului. In sfîrşit, succesele pe plan internaţional şi in special cele obţinute în 1959 în „Cupa Davis" unde echipa noastră naţională a surclasat puternicele echipe ale Egiptului şi Noii Zeelande.

— Şi acum, în încheiere, micii noştri cititori ar vrea să afle ceva despre planurile federaţiei de tenis de cîmp, al cărei secretar general sînteţi. Mă refer la cele care îi privesc direct...

— Pentru început, îi anunţ de înfiinţarea unui centru al federaţiei în cadrul Palatului pionierilor din Bucureşti pentru învăţarea tenisului, şi de înfiinţarea unor centre experimentale în regiunea Bucureşti şi alte regiuni ale ţării. Iar în numele federaţiei, îmi permit chiar să fac o precizare: tenisul de cîmp e un sport frumos care dezvoltă numeroase calităţi. Aşa că merită să-l practice!

TEODOR CRISTIAN

Sport din unităţi

Nu de mult pe patinoarul Stadionului „23 August" din Bacău a avut loc un concurs de patinaj. La concurs au participat pionierii claselor V—VII de la Şcoala medie nr. 3 din oraş. Pe primele locuri s-au clasat pionierii Trepăduş Lili, clasa a VII-a F, Berila Victor şi Herghelegiu Constantin din clasa a VI-a A.

Zilele trecute, la Şcoala de 8 ani din comuna Sărulești, raionul Lehliu, s-a desfăşurat un interesant concurs de şah şi săniuţe. Printre cei mai buni jucători de şah din şcoală s-au clasat pionierii Pătraşcu Constantin, Constantin Ioana şi Dragomir Ilie.

La concursul de schi organizat de pionierii Şcolii de 8 ani nr. 2 din comuna Moisei, raionul Vişeu, s-au clasat pe primele locuri următorii pionieri: Tomoioagă Ion, clasa a VI-a, Hajda Gheorghe, clasa a VII-a şi şcolarii Vlaşin Vasile şi Timiş Ion, clasa a III-a.

Încă una dintre probele prevăzute în carnetul pentru obţinerea distincţiei pionereşti, a fost îndeplinită de către pionierii Şcolii de 8 ani din comuna Bocsig, raionul Ineu, la concursul de săniuţe organizat de ei. Printre pionierii care au trecut primii linia de sosire, se află şi Bătrîna Nicolae, Ardelean Veronica, Pătruţa Teodor, Cristea Anton şi Mihuţ Gheorghe.

Şi pionierii Şcolii de 8 ani nr. 7 din Baia Mare au organizat un concurs de schi. Au participat pionierii claselor V—VII din şcoală. Locul I a fost cîştigat de pionierul Mureşan Gavril, care a parcurs distanţa în timpul cel mai scurt.

SE PREGĂTESC PENTRU DISTINCŢII

- *În vizita pe care pionierii Şcolii de 8 ani din comuna Cremenari, raionul Rîmnicu Vîlcea au făcut-o la Gospodăria agricolă colectivă „30 Decembrie" au aflat multe lucruri interesante despre îngrijirea viţelor, despre modul de hrănire şi adăpare a lor în timpul iernii.*
- *Nu peste multă vreme şi în comuna Răcari, raionul Filiaşi se va aprinde becul electric. La săpatul gropilor pentru stîlpi au ajutat şi pionierii Şcolii de 8 ani din comună. În această acţiune s-au evidenţiat pionierii clasei a VII-a.*
- *La gospodăria agricolă colectivă din comuna Calomfireşti, raionul Alexandria, s-au amenajat nu de mult cîteva răsadniţe. Pionierii Vlaşcu Stelian, Popa Maria, Vasile Anghel, Milac Ion, Bogdan Vasilica şi mulţi alţii au ajutat cu drag. Astfel ei au curăţat zăpada de pe locul unde urma să fie puse răsadniţele şi au cărat bălegar pentru aşternutul cald.*
- *800 kg de fier vechi au strîns într-o singură zi pionierii Şcolii de 8 ani din comuna Hundorf, raionul Sighişoara.*
- *Pe scena căminului cultural din satul Voiteşti Vale, comuna Bălăneşti, raionul Tg. Jiu, pionierii prezintă deseori spectacole în faţa colectiviştilor. La unul din aceste spectacole pionierii au prezentat o suită de dansuri populare din nordul Olteniei şi au recitat numeroase poezii şi cîntece despre patrie şi partid. Tot la această serbare echipa de fluieraşi a şcolii a cîntat doine şi cîntece din folclorul nou.*
- *La Şcoala de 8 ani din Beneşti, raionul Agnita, pregătirile pentru concursul cultural-artistic sînt în toi. În programul pe care-l vor prezenta pionierii se află şi dansurile populare romîneşti „Haţegana", „Ca la Breaza" şi „Banul mărăcine". Tot pentru concurs pionierii pregătesc sceneta „Acrobatul".*

ERATĂ

În nr. 2 (889), pag. 4 se va citi la articolul „Tangenica": „Suprafaţa = 937.061 km²".
La pag. 8, în articolul „Nicolae Grigorescu", coloana 5-a, rîndul 11 de jos, se va citi: „vîrsta de 69 de ani. Viaţa lui".

Poşta literară

Popescu Dana — Bucureşti.

In ciuda dimensiunilor reduse. „Extemporalul" este o naraţiune remarcabilă. plină de viaţă. Se vede că nu te-au interesaţ efectele exterioare: figurile de stil. intorsăturile de frază şi alte zorzoane inutile, atît de dragi multor începători in ale scrisului. Ai povestit direct. cu simplitate şi umor, un crîmpei din activitatea şcolărească în care se vor recunoaşte. desigur, toţi foştii, actualii şi viitorii elevi. Bravo, Dana! Aşteptăm lucruri noi.

Cucu Eugen — Petroşeni — Hunedoara.

Am ris — ce-i drept, fără veselie — de năzbîtiile geografice ale colegului tău. S-a îndreptat, în cele din urmă? Compoziţia nu-i lipsită de calităţi. ia seama, însă. la ortografie.

Cosma Rodica — Turda — Cluj.

Cind vrei să înfăţişezi un peisaj sau o întîmplare, fie în versuri fie în proză, e bine să te lămureşti mai întîi care sînt elementele principale, pe ce anume vrei să pui accentul. Atît „Iarna" cit şi „Excursia la Bicaz", sînt deficitare în această privinţă.

Pisică Mircea — Zărneşti — Argeş.

Într-adevăr, ai procedat aşa cum trebuie, şi meriţi toate felicitările pentru curajul de care ai dat dovadă, salvînd de la distrugere casa părintească. Nădăjduiesc că nici la învăţătură nu te laşi mai prejos. Iţi urez succes şi te rog să ne mai scrii.

Scorojitu Răducu — Băileşti — Oltenia.

Principala calitate ce se desprinde din scrisorile tale, este... „modestia". De axemplu: „Mă numesc elevul Scorojitu Răducu, am 14 ani şi sînt un viitor scriitor al literaturii romîneşti. Multe din poeziile mele au fost publicate la radio-Craiova". Şi aşa mai departe.

Spre surprinderea noastră, viitorul scriitor — deocamdată, elev în clasa a VIII-a la Şcoala medie nr. 4 din Craiova — zice „bangheri", în loc de bancheri. „copi" în loc de copii, „ca-m" în loc de c-am etc.

Cred că te-ai cam pripit, Răducule! Ocupă-te stăruitor de gramatică şi ortografie: însuşirea corectă a limbii romîne îţi va fi de folos în orice domeniu de activitate.

Popa Ioan — Băcăiuţi — Hunedoara.

Compoziţia este foarte stîngace, fără valoare literară, ceea ce nu trebuie să te îngrijoreze prea mult. Mă întreb însă, de unde ţi-a venit ciudata idee că „In trecut, pe cuprinsul Bărăganului, principala bogăţie erau ierburile, prin care boierii vînau tot felul de păsări şi animale fantastice" ?! Probabil, ai interpretat în chip năstruşnic vreun pasaj din Odobescu.

Vă răspunde poetul DAN DEŞLIU

Bejenaru Constantin — Tulcea — Dobrogea.

„Stuful" nu merită să vadă lumina tiparului. Te sfătuiesc să renunţi la proiectul de a mai scrie, aşa cum zici, poezii despre însemnătatea bogăţiilor naturale: lasă acest subiect în seama lucrărilor de specialitate. Arta are alte scopuri şi alte mijloace, pe care, uneori, văd că le intuieşti just, ca, de pildă, în „Zi, vioară". Deşi ne-a parvenit după cea de-a 15-a aniversare a Republicii o publicăm cu plăcere:

„Cin'ş' pe ani azi are ţara,
Ani de bucurii,
Şi-a-nflorit ca primăvara
Zi, vioară, zi!

Hai, vioară, spune-ţi dorul
Şi pe strune-l poartă,
Căci măria sa poporul
E stăpîn pe soartă!

Zi, vioară, cu-nfocare,
Zi, cum n-ai mai zis,
Căci partidul — drum spre soare
Ţării i-a deschis!"

CÎNTEC

Slăvită ţară minunată,
Un cînt de dragoste-ţi cîntăm.
Noi sîntem mici, da'n piept curată
O inimă de foc avem,
La fel ca roşia cravată,
Pe care — mîndri — o purtăm!

Ni-s poate la numărătoare
Prea fragezi anii şi puţini...
Dar toţi cîţi sînt, sînt plini de soare
Şi toţi sînt încălziţi deplin,
De steagul clasei muncitoare,
De raza stelei de rubin.

Mlădiţe-i sîntem primăverii
Şi-un vis de aur năzuim;
Voioşi — sub limpezimea zării
Ca florile să înflorim,
Aici, în primăvara ţării,
În care fericiţi ne ştim.

Al nostru-i crîngul şi lăstarul.
Iubim al păsărilor cînt,
Şi jocul şi abecedarul, —
Şi dragi ni-s toate cîte sînt,
Dar mult mai mult ni-i făurarul
Vieţii noi de pe pămînt.

Mult încercat în vremuri grele,
Partidu-i faur de eroi
Pe munţii vremii, pîn'la stele,
Dînd vieţii noastre nou altoi,
El urcă purpurii drapele
Spre slava vremurilor noi.

VICTOR TULBURE

Vine primăvara

Foto: GR. PREPELIŢĂ

ÎNTÎRZIATUL

În clasa a VI-a A era mare forfotă. Elevul Ionescu Dan nu venise încă. Prima oră era de activităţi educative.

— Aşa, întîrzie şi astăzi de la prima oră, cum a întîrziat şi ieri — a spus Radu.

— Da, din pricina lui nu putem fi fruntaşi — a spus Irina.

— Da, da, da — se auzîră glasurile supărate ale copiilor.

Deodată în clasă s-a făcut linişte.

Tovarăşul diriginte a intrat în clasă.

S-a făcut prezenţa.

— Ionescu Dan.

— ?

— Ionescu Dan.

— Tovarăşe profesor, o să vină. Iar a întîrziat. Şi ieri a întîrziat la prima oră.

— Hm! A întîrziat — spuse profesorul ca pentru sine.

In acest timp, uşa clasei s-a deschis şi în prag a apărut un cap ciufulit. Copiii începură, cum s-ar zice, să facă haz de necaz.

— Linişte copii, — spuse profesorul. Ionescu, de ce ai întîrziat?

— Păi... păi... să vedeţi... am pierdut tramvaiul, spuse Ionescu încurcat.

— Ai pierdut, iar tramvaiul. In fiecare zi îl pierzi?

— Nu... Dar să vedeţi...

— Bine, o să discutăm acum. Într-adevăr, la ora de activităţi educative s-a discutat şi problema „Tramvaiului".

— Tovarăşe profesor, Ionescu stă la două staţii de tramvai depărtare de şcoală. Ionescu poate veni pe jos. El poate veni fără tramvai şi tramvaiul fără el — spuse Andrei.

— Tovarăşul profesor a pierdut cîteva minute din oră numai pentru tine! — spuse Mircea

— Dar ei de ce au rîs cînd eu am intrat în clasă? S-a plîns Ionescu Dan. A rîs pentru că sînt nişte elevi răi, nişte colegi răi.

— Nu este adevărat, nu am rîs de asta, ci pentru că este atît de caraghios, să întîrzii... i-a spus preşedinta detaşamentului.

A doua zi la gazeta de perete a şcolii se strînseseră mulţi, mulţi copii. Să vedem de ce...

— Ha, ce caricatură! A făcut-o caricaturistul nostru dintr-a VII-a A — spuse Ionel.

— Şi ce roţi are!? — spuse Irina.

— Dar unde este Ionescu? — întrebă Anca.

— Uită-te mai jos şi ai să-l vezi.

Anca citi: „Ionescu la micul dejun", „Ionescu făcîndu-şi temele" „Ionescu acasă".

A doua zi cîţiva pionieri din clasa a VI-a A s-au dus la Ionescu acasă şi au sunat.

Nici un răspuns.

— Să ştii că nu vrea să ne deschidă — spuse preşedinta detaşamentului.

— Da, da, da — se auzîră glasuri supărate.

Insă nu mică le-a fost mirarea cînd la şcoală l-au găsit pe Ionescu în banca lui.

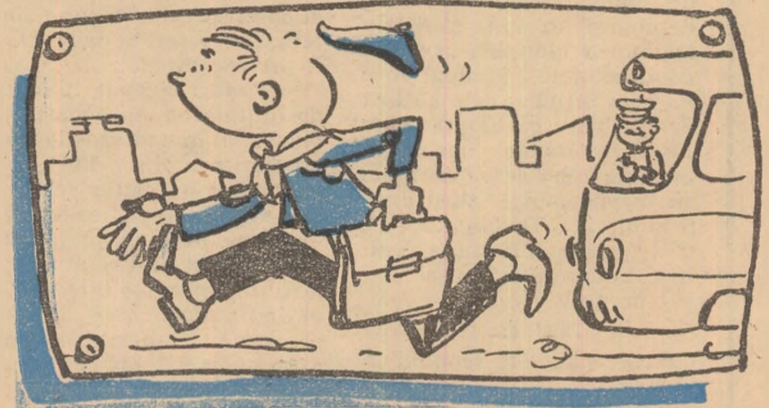
— Am trecut pe la tine pe acasă.

— Eu am venit mai devreme şi o să vă rog să luaţi caricatura aceea de la gazeta de perete. Vă promit că nu o să mai întîrzii. Tramvaiul din caricatură a fost ultimul tramvai pierdut.

— Să-l credem? Să-l credem? se auzîră cîteva glasuri.

— Da, să-l credem, spuse preşedinta detaşamentului.

NICOLAE SILVIA GABRIELA
cl. a VI-a,
Şcoala de 8 ani nr. 10
„Emilia Irza".
Bucureşti

Desen: PUIU MANU

REDACŢIA şi ADMINISTRAŢIA Bucureşti, Piaţa „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul; Combinatul Poligrafic Casa Scînteii